

ATHENS / ΔΙΕΘΝΕΣ
WORLD FESTIVAL
POETRY ΠΟΙΗΣΗΣ
FESTIVAL ΑΘΗΝΩΝ

VERSOPOLIS
where
poetry
lives

αυγή λίλλη
angi lilli
ποιήματα poems

αυγή
λίλλη
angi
lilli
ποιήματα
poems

ISBN 978-6-188089-11-2

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

ATHENS ΔΙΕΘΝΕΣ
WORLD ΦΕΣΤΙΒΑΛ
POETRY ΠΟΙΗΣΗΣ
FESTIVAL ΑΘΗΝΩΝ

VERSOPOLIS
where
poetry
lives

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
HELLENIC MINISTRY OF CULTURE

ATHENS WORLD
POETRY FESTIVAL

Αυγή Λίλλι | Avgi Lilli
Translations by Eleftheria Tsitsa & Despina Pirketti
Επιμέλεια:
Σχεδιασμός: Ευθύμιος Γάλλος
Εκτύπωση: ΑΛΦΑΒΗΤΟ ΑΕΒΕ Γραφικές Τέχνες
© 2024 Avgi Lilli
& Athens world poetry festival
Ηρακλείτου 6, Αθήνα 10671
www.poetscircle.gr | info@poetscircle.gr

ISBN 978-618-80891-1-2

Αυγή Λίλλη
Angi Lilli
ποιήματα
poems

Translations by
Eleftheria Tsitsa & Despina Pirketti

10^ο

Δεθνές Φεστιβάλ Ποίησης Αθηνών
Κύκλος Ποιητών
2023

ΑΥΓΗ ΛΙΛΛΗ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Αθάνατα φλογίζουνε
αστέρια
ήλιος
φεγγάρι,
αθάνατα νέα άρματα χρυσά και ασημένα.
Όσο η Γη και ο Ουρανός ακούραστα φιλιούνται,
όσο οι πόλεις χάνονται, οι πόλεις πυρπολούνται,
ο έρωτας κι ο θάνατος θα ορίζουν τις καρδιές μας με
αίμα και χύμα.

Ζωή αόριστη,
σε μεταλλικά άρματα σφυρηλατημένα αιώνια στους αιθέρες,
λάφυρο και όπλο ορκισμένο για τη μάχη,
κέρμα που δεν εξαργυρώνεται
εξόν από του ιερού χρησμού την πληρωμή:
«Στον πόλεμο μόνο αν πάει ο Αχιλλέας
η Ελλάδα θα νικήσει,
στην πατρίδα αν μείνει,
θα ευτυχίσει,
γερός και ξεχασμένος».

Ζωή μικρή και ακριβή,
δώρο των θεών και παντοτινά δική τους,
κορώνα γράμματα να παίζουνε
εμάς
την ώρα που βαριούνται,
αυτή, η μέγιστη, η ζηλευτή
μου έφερε μικρό παιδί τον Πάτροκλο
πριν χρόνια στην αυλή μας

10 και άψυχο σώμα τώρα τον άφησε
αγνώριστο και άθαφτο στα ξένα.
Χέρι-χέρι, νεαρά αγόρια
χλωρά κλαδιά μαζεύαμε και κάναμε κοντάρια
και τα ξερά εκεί έξω στήναμε για προσάναμμα,
κάθε Ιούλιο κηδεύαμε έναν πρόγονο
και κάθε Κυριακή μαζεύαμε αχινούς,
να γευτούμε το νερό με αλάτι
στα τρυπημένα δάχτυλα
και της ζωής το πρωτόγονο ζουμί,
μα αυτή σαν θέαμα
μας υποδέχτηκε στο ενήλικο κατώφλι
τραβώντας μ' ένα σχοινί τη φαντασία
σαν από χρόνια σκοτωμένη:
ο ένας μας νεκρός στη μάχη,
ο άλλος από πένθος πεθαμένος.

Ζωή πικρή, αθάνατη,
στα νέα άρματα, χρυσά και ατσαλένια,
τον πόλεμο τους ν' αρνηθώ, αν ήταν μπορετό,
νεκροκρέβατο πλουμιστό να ορθώσω
για το σώμα σου το αμύρωτο,
μη μείνουν οι πληγές σου ασκέπαστες,
οι χαλκοχτυπημένες,
μην και σε φάνε τα σκυλιά, οι μύγες, οι ακρίδες,
προτού ξινίσει το αίμα σου, το πράσινο το δέρμα,
που σου τρυφερός, γλυκός και εχάθης,
που, σαν σε πήρε ο θάνατος,
συστήθηκε δικός μου:
*Κεΐται Πάτροκλος,
νέκρος δέ δη αντιμάχονται γυμνοῦ.*

Εσύ, μια σάρκα τώρα ποταπή
ανυπεράσπιστος εις το μεγάλο Τίποτε.

Σου είπα μην τυχόν μεθύσεις απ' τον πόλεμο
και της σφαγής το γαίμα,
τα όπλα καλά, σαν θνητός, για δόξα φύλαε
και το βράδυ αποκαμωμένος πάλι δίπλα μου
με τις αρβύλες λασπωμένες νάρθεις,
τους αγνούς μηρούς σου να ξαναφιλήσω,
μα εσύ σκουληκιασμένος και γυμνός
μόνος εντύθηκες για τον Κάτω Κόσμο,
που ήθελα μονάχα η ζωή σφιχτά να μας ενώσει.

Τώρα κι αν μαδήσω με θείο μένος τα μαλλιά μου,
μέσα μου καημό σαν τούτον άλλο πια δε θα νιώσω,
ώσπου πυρά να στήσω,
μνημόσυνο πλούσιο
με βόδια, μέλι και αρνιά,
πιστά περήφανα αλόγατα και άτια,
δώδεκα Τρώες νεαρούς σφαγμένους από αργίτικο χέρι
έναν για κάθε μήνα συντροφιά,
να έχεις να ευφραίνεσαι γλυκό κρασί στον Άδη.

Στάχτη εγώ,
κουφάρι ξένο μπροστά στη δική μου ζωή,
που άλλοτε ήσουν εσύ,
με τους γλυκόπιστους χυμούς σου –
να ξέρεις, σύντροφε καλέ,
πως σήμερα εμένα εχάθηκεν ο πιο ακριβός μου.

Καμένα λιωμένα
κεριά και σώματα

12 ευθυγραμμισμένα ακίνητα ρολόγια,
θρήνος αστείρευτος κι ατέλευτα γοερός,
για το στήθος μου στο στήθος σου
πικρά αφανισμένο·
δεν θα σε θάψω εγώ
πριν του φονιά σου το κεφάλι άψυχο
φέρω πρώτα εδώ,
με το αίμα φρέσκο να στάζει από τον αυχένα κάτω,
χοή στο ατάραχο το χώμα,
και τον τρόμο ανεξίτηλα
«μεταμέλεια» να γραφει
στο μέτωπο το εχθρικό.
Έτσι από την μήνιν μου
και τη λαμπρή αιματοχυσία
σήμερα γεννήθηκα σαν γιος της Θέτιδας ξανά
έτοιμος για πόλεμο και σφαγή.

Νάναι άραγε παλμός ηδονικός ή ρόγχος
στα σωθικά μου ο γδούπος
καλώδια ηλεκτροφόρα οι φλέβες μου
σπινθίζοντας για την τελευταία μάχη,
που με γλυκό νερό και αμβροσία
έλεγαν πως θα μείνω ο απέθαντος,
ο δοξασμένος στους αιώνες,
αντί ξεχασμένος,
ανθρώπινα ευτυχισμένος;
Εγώ, βράχος της Στύγας, λέων της Φθίας,
εγώ, που ημίθεο θα με πούνε,
– εγώ, που ημίθεο θα με πείτε –
εγώ δεν χάνω,
εγώ μόνο κατακτώ,
στρατούς και στρατιώτες.

Γιατί εγώ ζω για τον πόλεμο
και ο πόλεμος ζει από μένα.
Όπως μου όρισε με
τον Κύκλο,
τον Τρωίλο,
τον Έκτορα,
η ζωή ξέρει πως
ο πόλεμος είμαι εγώ
και με το θάνατό μου ακόμα θα εκπληρώσω το θείο χρησμό·
λογχίζοντας να κατακτώ:
Γη και ουρανό,
χώμα και αστέρια.

Στην Τρωική Ομάδα
εκεί πάνω μια νύχτα,
κι άλλες αμέτρητες νύχτες και μέρες,
έτσι θα ανταμώσουμε,
με το κοντάρι σου να φέγγει από μακριά,
617 φορές να μου λες πως με αγαπάς,
588 φορές εγώ νοητά να σε φιλάω,
αστεροειδής ίδιος
ποτέ να μη σε φτάνω,
αφού τα άκρα μου από τις γραφές ορίστηκαν
να διαγράψουν για πάντα
της ζωής μας τη σφαγή.

Όσα σχήματα κι αστερισμούς
η επιστήμη μάς χαρίσει,
το πάθος μας το γήινο είναι που σφραγίζει επικά
τις μνήμες των ανθρώπων
και αθάνατα χαράσσεται
στα νέα άρματα, χρυσά και ασημένια,

14 σε κύκλο αιώνιο
σαν πόλεμος για έρωτα και θάνατο
τις ζωές μας να ορίζει με
χώμα και αίμα.

Εγώ το μόνο που επιθύμησα
σαν σήμερα στη γη
ήταν μια ένωση μαζί σου πάλι.

Ο δραματικός μονόλογος Εταίρος παρουσιάστηκε το 2018
στη Λεμεσό και στη Λευκωσία της Κύπρου στο πλαίσιο φιλοξενίας
του Κέντρου Παραστατικών Τεχνών ΜΙΤΟΣ σε σκηνοθεσία
Μάριου Ψαρά και σε ερμηνεία Γιώργου Κυριάκου.

ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

15

Έρχεται και
είναι πάντοτε μεσάνυχτα,
που έχουν τα χρώματα μεστωμένα
– μπλε νυχτερινό σε βασιλική κορνίζα κλείνει μέσα
το κεφάλι μου –
θρονιάζεται πάνω στο μαξιλάρι,
με στριφογυρίζει ανάμεσα στα σεντόνια
και με καρφώνει στα μάτια
και αλλού,
μέχρι να πω
Ήμαρτον.

Η Σφαγή του Αιώνα
Θράκα 2018· β' έκδοση 2020

Θα τον κόψω σε λωρίδες και
θα τον χωρίσω σε μπουκιές
ή
θα τον πριονίσω και
θα τον κρύψω στην αποθήκη
ή
θα τον στραγγάλισω και
θα κρεμάσω τα μάτια του
για σκουλαρίκια

την ώρα που περνάει.

Η Σφαγή του Αιώνα
Θράκα 2018· β' έκδοση 2020

ΚΟΥΒΑΡΙ

17

Αν δεν το γεννήσω,
θα πεθάνω.
Εν τω σπηλαίω της μήτρας μου
άγνωστο έμβρυο
με μύρο και στάχτη κυείται,
σαν άστρο συσπάται και
τα μεσάνυχτα τίκτεται·
όμορφο μικρό κουβάρι
με καρφίτσες
το σώμα κεντάει,
στο πάτωμα στάζω σαν αίμα πετάγομαι
στο ταβάνι και στη λάμπα γερά
με καρφώνω:
Ρίγος, άλγος, σκοτωμός.

Η Σφαγή του Αιώνα
Θράκα 2018· β' έκδοση 2020

Τα χαράματα ένας
αδέσποτος
χρόνος με πήρε
από πίσω έσερνε
το ξεφτισμένο λουρί του
έβαλα νερό, φαΐ
και του 'δωσα να
μυρίσει την παλάμη μου μα
μήτε έτρωγε μήτε έπινε
μήτε την απαλάμη μου
ζητούσε τρία γράμματα
στ' αριστερό αυτί του οχτώ νούμερα
χαραγμένα στο πετσί του
Can Love Fail?
γαύγισε Canis Lupus Familiaris αρνήθηκα
ογδόντα εκατομμύρια διακόσιες δώδεκα χιλιάδες φορές
λέμε πως
πεθαίνουμε, μα
κάθε μια φορά γεννιόμαστε και ξεψυχούμε
άλλη μία.

Η Σφαγή του Αιώνα
Θράκα 2018· β' έκδοση 2020

ΦΩΤΟΧΥΣΙΑ

19

καὶ σῶσόν με

Στης γης το βασίλειο με το φως
να γεννιόμουνά ένα σκαθάρι,
το χώμα να σκαρφαλώνω στάρι
στάρι, μέχρι τον θώρακα ο καιρός
να φέρει στο χορτάρι ένα δείλι.
Δροσιά, πάχνη, όαση: βεντάλια
με σμαραγδένια φύλλα· δόξα σοι!
Σκαλί σκαλί καθέτως στη στήλη
θα φτάσω, στο μυστικό υπερώο:
τη ραχοκοκαλιά σου. Τη βία
θα υμνώ των ισχίων τα βράδια,
με αχόρταγα θα υψώσω χάδια
στη λεκάνη σου ένα ηρώον,
θα ξαναγράψω τη ζωολογία.

*Στην άκρη μια ουρά
Θράκα 2021· β' έκδοση 2023*

την πιο μικρή ώρα θα φορέσω
το δέρμα σου,
θα σκιρτούνε δικά μου
τα χέρια σου,
θα σπαράζει η αφή σου
δική μου·
δικοί μου
οι ώμοι,
αγκώνες, καρποί,
οι ροδισμένες γραμμές
στις παλάμες·
σφοδρές οι κλειδώσεις
στα δάχτυλα
και οι λοβοί
ακάθεκτο χάδι
δικό μου
δονείται
το σώμα
του τούρου
και η βουβωνική
χώρα το σπίτι
που θα κατοικήσω

Στην άκρη μια ουρά
Θράκα 2021· β' έκδοση 2023

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ ΜΟΥ

21

Ανάμεσα στα πόδια μου γεννιέται ο κόσμος όλος·
ποτάμια, δάση, θρίαμβοι, ρομφαίες και στιλέτα
αγάπη, μίσος, δόρατα, κοντάρια, μια φαλτσέτα
με κάθε α και κάθε ω στο δέλτα και στο μέλος
με σκίζει, ρίχνει στον βωμό τραγούδι ποθημένο
αργά να το αιμορραγώ αιώνια να ανασταίνω
αϊδώς, αϊδώς, αείδομαι ὀδύνη ὄδην αἰδοῖαν

Στην άκρη μια ουρά
Θράκα 2021· β' έκδοση 2023

σαν ψίθυρος θάναι, σαν πέταγμα
βουτιά και βύθιση και πρώτο χάδι σε σώμα
ποθητό σαν ρόδου τσίμπημα
σε δέρμα διάφανο και απαλό ακόμα
ζεστό απ' του κορμιού το στέναγμα
στο στρώμα' ένα σπάραγμα
στον βράχο μια ρωγμή
κι ηλεκτρισμός και ρεύμα που κόβεται
σαν τραύλισμα που ξεψυχάει σιγανά
σαν σ' αγαπώ στο στόμα

Στην άκρη μια ουρά
Θράκα 2021' β' έκδοση 2023

ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΣΕ ΧΑΝΩ

23

εσύ ήσουν
και όσα ποτέ δε γίναν και δεν είχα
Β. ΛΕΟΝΤΑΡΗΣ

απόψε
δεν έχει φεγγάρι με αίμα να γράψω
ούτε άλλο φέγγος· μονάχα νερό
και σάρκα στεγνή
και σκότος

απόψε
μαζί σου θέλω
να τελειώνω· ξεχείλισα
κι άλλο να δώσω δεν έχω:
ανάμνηση δεν μπόρεσα να είσαι

απόψε
μέσα στον κόσμο, τώρα σε χάνω·
και αν δεν γίνεσαι ποίημα
ούτε το ποίημα γίνεται
εσύ, ομορφιά μου

απόψε
φεγγάρι δεν έχει άλλο,
αίμα δεν έχει, δεν έχω άλλο
και εγώ γράφω μόνο με άλγος
και κλάμα και αίματα και όλο τέτοια

Στην άκρη μια ουρά
Θράκα 2021· β' έκδοση 2023

Κι αν σε εφεύρω απ' την αρχή,
και αν σε πλάσω, ζώο θηλαστικό
κι αρθρόποδο και ψάρι και πτηνό
αν γίνεις, μαζί μου
δεν γίνεσαι,
πλάσμα δικό μου στο αίμα
δεν είσαι· κι αυτό στην ιστορία είναι
σημείο κομβικό: ανώνυμος
μείνε - αθάνατος
δεν γίνεται κανένας
θνητός.

Στην άκρη μια ουρά
Θράκα 2021· β' έκδοση 2023

AVGI LILLI POEMS

Immortally they blaze
– the stars
the sun
the moon –
immortal chariots anew of gold and silver.
For as long as Heaven and Earth shall be locked in a tireless embrace
for as long as cities shall crumble, cities be set ablaze,
eros and thanatos shall define our hearts with
blood and dust.

Life undefined,
upon metallic chariots forged eternally against the skies,
plunder and weapon sworn to battle,
a coin redeemed solely
with the fulfillment of the sacred oracle:
“Only if Achilles goes to war
shall Greece be victorious;
should he stay in the homeland,
he shall be joyful,
firm and forgotten”.

Life, brief and precious,
a gift of the gods and forever theirs,
as they play heads or tails
with us
at their time of boredom;
this, the mightiest, envious life,
brought Patroclus as a small child
years ago to our court

28 and now left him, a soulless corpse
beyond all recognition unburied in foreign land.
Hand in hand, as young boys
we picked lithe branches to make spears
piling the dried ones outside for firewood;
in July we'd lay an ancestor to rest
and every Sunday we'd collect urchins,
to taste water with salt
through our pricked fingers
and the primordial broth of life;
but she, like a spectrum,
welcomed us to virility's doorstep
pulling at the rope of an imagination
as though slain years ago:
one of us dead in battle,
the other wasting in woe.

Life bitter, immortal,
upon the new chariots of gold and steel
I would if I could refuse their war,
craft an ornate deathbed
for your unanointed body,
to keep your wounds from gaping,
the wounds of bronze-thrust,
lest you fell prey to dogs and flies and locusts,
before your blood tasted sour, your lush skin,
for you were soft and sweet, yet you perished,
and as death took you,
he introduced himself as mine own:
Patroclus lies in death,
and around his bare body are they combating.
You, reduced to lowly flesh

defenseless before the mighty Nothingness.

29

I said be wary of the flush of war
and of the blood of slaughter,
mind the weapons for glory like a mortal
and by night return to me weary
with your combat boots bemired,
so that I may kiss your pure thighs again;
but you, worm-defiled and bare,
you dressed alone for the Underworld,
when all I wanted was for life to keep us clasped tightly together.

Now even if I tear my hair out with divine wrath,
this ache within me is greater than everything ahead,
until I have built a pyre
for a lavish memorial
with oxen, sheep and honey
proud devoted horses and stallions
twelve young Trojans mauled by Argive hand
one for every month, to keep you company
akin to sweet wine's delight in Hades.

As for me – ashes,
an alien corpse facing my own life,
that used to be you,
with your sweet-savoured juices –
you should know, kind companion,
that my precious one breathed his last today.

Burnt melted
candles and bodies
aligned still clocks

30 boundless mourning and endless wailing,
from my bosom upon your bosom,
the one bitterly doomed;
I shall not bury you
before your murderer's lifeless head
here I fetch,
hot blood dripping down the nape of the neck,
libation to the unperturbed earth,
as horror indelibly
etches "contrition"
upon the forehead of the foe.
Thus from my mēnis
and the glorious bloodshed
was I reborn today as son of Thetis
ready to war and ravage.

Is it the pulse of lust or a rattle,
this thudding within my entrails
my veins, electrified cables
sparking for the last battle,
though with sweet water and ambrosia
they said I would forever be undead
glorified across the centuries,
instead of forgotten,
humanely happy?
I, a rock of the Styx, a lion of Phthia,
I, who shall be called a demigod,
- I, whom you shall call a demigod -
I never lose,
I only conquer
armies and soldiers.
Because I live for the war

and the war lives off me.
As I had been destined with
Cycnus
Troilus
Hector
life knows that
the war is me
and with my death I shall further fulfill the divine oracle;
by spearing away to conquer:
Heaven and earth,
the land and the stars.

In the Trojans
up there one night,
and countless other nights and days,
there we shall meet again,
your spear glowing from afar
617 times you shall say you love me,
588 times I shall kiss you in thought,
an asteroid myself
never able to reach you,
as my limbs had been destined by the scriptures
to forever erase
our life's slaughter.

Congregations and constellations
could science afford us,
but it is our earthly passion that epically seals
the memories of men
and is immortally engraved
upon the new chariots of gold and silver
within a perennial circle

32 like war over eros and thanatos
defining our lives
with dust and blood.

The only thing I have yearned for
on this day on earth
is to be joined with you once more.

Translated by Despina Pirketti
(The dramatic monologue *Hetairos* was presented
in Limassol and Nicosia, Cyprus in the 2018 ΜΙΤΟΣ Performing Arts
Center Residency Programme, directed by Marios Psaras
and performed by Giorgos Kyriakou.)

SECRET GUEST

33

He comes and
it is always midnight
when colours feel mellow
– nocturnal blue in royal frame
encloses my head –
enthrones himself on the pillow,
tosses me around in the sheets
and stares right into my eyes
and other places too,
until I utter
I have sinned.

Translated by Eleftheria Tsitsa
The Slaughter of the Century
2018; 2020

I will cut him up into slices
and divide him into chunks
or

I will saw him up and
I will hide him in the shed
or

I will strangle him and
I will wear his eyes
like earrings

just as he goes past.

Translated by Despina Pirketti
The Slaughter of the Century
2018; 2020

SKEIN

35

If I don't deliver it
I will die.
In the barn of my womb
unknown embryo
with myrrh and ash gestates
akin to a star it convulses and
in the midnight hour it is born;
fine little skein
with needles
pricking the body
onto the floor I drip like blood I eject
to the ceiling and to the lamp fiercely
I weld:
shudder, suffer, slay.

Translated by Despina Pirketti
The Slaughter of the Century
2018; 2020

At dawn a
stray
time took me
from behind dragging
his frayed leash
I brought water, food
and stretched my palm
for him to sniff but
he wouldn't eat nor drink
nor my palm
he asked for three letters
on his left ear eight digits
inscribed on the skin
Can Love Fail?
he barked *Canis Lupus Familiaris* I refused
eighty million two hundred and twelve
thousand times
we say we die, but
each time we are born and breath out
once more.

Translated by Despina Pirketti
The Slaughter of the Century
2018; 2020

SHOWERED IN LIGHT

37

and save me

To the earthly kingdom of light
I wish I had been born a beetle,
to mount the earth wheat after
wheat, until one dusk time brings
my chest up to the grass.
Dew, chill, oasis: a hand fan
with emerald blades; praised be!
Step by step vertically I shall come
to the column, the secret gallery:
your spine. At night
I shall glorify the force of our hips
my insatiable caress shall erect
a monument upon your pelvis,
I shall rewrite zoology.

Translated by Eleftheria Tsitsa
Tail on the edge
2021; 2023

in the early hours I shall wear
your skin,
my hands will be
shivering as yours,
your touch will be
throbbing as mine;
mine
the shoulders,
elbows and wrists,
the rosy lines
in the palms;
forceful the knuckles
the fingertips
and lobes
an unrelenting caress
mine
is the body
of the bull
convulsing
and the groin
the house
I shall dwell

Translated by Eleftheria Tsitsa

Tail on the edge

2021; 2023

BETWEEN MY LEGS

39

Between my legs the whole world is born;
triumphs, daggers, swords, woods and rivers
love, hate, spears, poles – ripping chisels
with every *alpha* and *omega* at the delta and the limb,
a song so loved thrown onto the shrine
for me to slowly bleed, eternally revive
shame, shame, praised by pain to a merciful ode

Translated by Eleftheria Tsitsa

Tail on the edge

2021; 2023

like a whisper, like flying
plunging and diving and
the first touch on a body
alluring like a rose pricking
transparent skin still soft and
warm of the sighing flesh
on the mattress; a crack
on the rock a fissure
and electricity and power cut off
like stuttering dying slowly
like I love you in the mouth

Translated by Eleftheria Tsitsa
Tail on the edge
2021; 2023

IN THE WORLD I AM LOSING YOU

41

*you were
both all that never happened and I never had*
V. LEONDARIS

tonight
there is no moon for me to write in blood
nor any other light; only water
and dry flesh
and dark

tonight
I want to be
done with you; I'm overflown
and have nothing left to give:
I failed to make a memory of you

tonight
in the world, now I am losing you;
and if you cannot be the poem
nor can the poem be
you, my love

tonight
there is no moon,
no blood, no more
I write only in pain
and tears and blood and stuff like that

Translated by Eleftheria Tsitsa
Tail on the edge
2021; 2023

If I should invent you from the beginning,
and if I should create you
if you should become a mammal
an arthropod and a fish and a bird
with me you cannot become
a creation of mine in blood
you cannot be; and this is
the quintessence of the story: be
anonymous – no mortal
can ever be
immortal.

Translated by Eleftheria Tsitsa
Tail on the edge
2021; 2023

